

Het verhaal van tv-maker
Tim Van Aelst

Een leven zonder
WAT ALS?

geschreven
door
Ingrid Renders

P E L C K M A N S

INTRODUCTIE

Leesexemplaar

‘Amai, ’t is een vrouw’, riep hij verbaasd door de koffiebar naar onze uitgever Peter die ons voor de gelegenheid samenbracht. ‘Voor de gelegenheid’ wil hier zeggen dat Peter hoopte dat ik een boek zou schrijven als ghostwriter, terwijl ik duidelijk gezegd had nooit meer (echt nooit meer) een boek te schrijven. Maar toen ontmoette ik Tim Van Aelst die “t is een vrouw’ door de bar riep, denkende dat de auteur die hij zou ontmoeten een *middle aged man* zou zijn. En ik was vreemd genoeg instant verkocht. Door de bakken energie die de kamer vulden, de vrolijkheid, de warmte. Ondanks het tegenprut-telen dat ik de weken na onze eerste ontmoeting liet horen, wist ik meteen in mijn hart dat ik dit boek *Een Leven Zonder WAT ALS* mee zou schrijven.

Voor wie het niet weet: Tim Van Aelst is de bedenker en maker van enkele damn goeie Vlaamse tv-programma’s die de internationale top hebben bereikt. Denk aan *Safety First*, *Benidorm Bastards* en *Wat Als?*. Goeie tv ‘zoals ze zeggen’ die mij menig avond ontspannen en lachend in de zetel heeft doen doorbrengen. Formats waarmee hij verschillende internationale prijzen heeft gewonnen, zoals onder andere het summum in internationaal televisieland: de Emmy Awards. Hoger geraakt een mens niet in de televisiewereld. Met zijn productiehuis Shelter heeft hij in de mediawereld jarenlang mee de toon gezet voor kwaliteit en humor. Hij bouwde een geweldig team uit en samen bedachten ze formats die wereldwijd verkocht en aangepast zijn aan lokale markten. Het is niet overdreven om te zeggen dat zijn invloed en succes de grenzen van België ver overschrijden.

Tim Van Aelsts televisiewerk was altijd vernieuwend en bijzonder. Het Shelterteam had het talent om alledaagse situaties te gebruiken als inspiratiebron voor lachwekkende en herkenbare content – met steeds weer die unieke mix van humor, menselijkheid en vaak dat heerlijk vleugje absurditeit. Meer nog, dankzij dat creatieve werk hebben Tim en zijn collega's de weg geplaveid voor veel andere Vlaamse makers om hun creaties naar een wereldwijd publiek te brengen. Tim en team hebben consequent de grenzen van traditionele comedy verlegd.

Voilà. Een serieuze bloemlezing over iemand die duidelijk getalenteerd en succesvol is in wat hij doet. En toch weerhield dit alles Tim niet om in 2022 abrupt te stoppen met zijn mediacarrière en afscheid te nemen van zijn productiehuis Shelter, dat vanaf dat moment stopte met bestaan. Want wat als... je niet wilt leven met een 'wat als'? Wat als... het niet meer juist voelt? Moet je wachten tot iets slecht gaat voor je van koers verandert?

Net zoals je blijkt vaak aan 'oude witte man' denkt bij het woord auteur, maken we vaak andere onnodige verbindingen in ons hoofd. Zoals: ik heb een carrièrepad gekozen, *this is it*. Nu is het wachten op een eindeloopbaan, een pensioen en een rustig pensioen. Moet dat dan? Neen. Zijn er opties? Ja, die zijn er. Tim Van Aelst heeft het gedaan. Ik heb het gedaan. Al drie keer zelfs. In 2023 nog verliet ik mijn eigen bedrijf, helemaal zelf met een medevenoot opgestart inclusief de voeten in de klei. Het werd een succes. Team opgebouwd. Mooie omzet gedraaid. Maar toen voelde het niet meer juist. En nu schrijf ik dit boek. Andere wegen inslaan, dat kan dus maar gewoon. Al vraagt het wel best wat lef, dat geef ik toe.

De vrijheid najagen is een belangrijk (het belangrijkste?) thema in dit boek. De angst om hiermee om te gaan ook. Ik identificeer me alvast met het verhaal van Tim. Ook al lijkt het voor sommigen misschien dat Tim makkelijk praten heeft, kiezen is voor iedereen verliezen maar vooral ook vrijheid winnen. Dat maakt ons het juiste duo voor dit boek *Een Leven Zonder WAT ALS*. Beslissen om je gouden kooi te verlaten, of bewust te kiezen voor een andere weg – al dan niet op het toppunt van je succes, het is keihard, maar het kan. Oké, het vergt moed en je moet je door een hoop twijfel werken. Je moet rond de meningen van anderen heen. Je wikt, en weegt. Je buik voelt en je hoofd denkt iets anders. En eenmaal de knoop is doorgehakt, is de weg nog steeds lang. Eerst de aarzelings: is het dit wat ik écht wil? En daarna: wat nu? Wie ben ik? Wat kan ik? Wat wil ik? Allemaal zeer existentiële vragen die naar boven borrelen bij wat een ‘gewone professionele beslissing’ lijkt.

5

De laatste maanden hielden Tim en ik contact via lange en onderhoudende videocalls tussen Costa Rica, Austin Texas en L.A., waar hij zich bevond (voornamelijk in de zon), en mijn hometown in België waar ik mij bevond (voornamelijk in de regen). Wij zijn samengebracht door Peter, de uitgever, en ik kreeg alle vrijheid om mijn curieuze zelf te zijn. Want voor alle duidelijkheid: dit boek draait rond het uitzonderlijke pad van Tim, mijn rol is om je erdoorheen te loodsen als een onzichtbare zichtbare gids met een onuitputtelijke nieuwsgierigheid.

Een Leven Zonder WAT ALS is geen klassiek biografisch boek over een interessante figuur die opmerkelijke beslissingen maakt. Het is ook geen burn-outboek met '99 tips and tricks om je erbovenop te helpen'. Noch is het een afscheidsboek met een adieu of good-bye.

Dit boek is het verhaal van Tim Van Aelst die zijn ervaringen deelt als kleine duw voor mensen die vastzitten. 'Wacht niet tot het slecht gaat', zul je Tim horen zeggen. 'Wacht niet tot je compleet geblokkeerd bent.' Handel wanneer het nog goed gaat. De liefde van loslaten is ook superschoon. Ervaar je diep in je binnenste heel stilletjes het knagende gevoel van 'is dit het nu'? Lees dan dit boek en laat je inspireren. Ga op zoek naar je volle potentieel. Zoals de bekende Hollywoodacteur Matthew McConaughey ooit zei: 'My Life is the road, man. I need to keep moving.'

MY LIFE
IS THE ROAD, MAN,
I NEED TO KEEP
MOVING.

Matthew McConaughey

WACHT, EERST NGS DIT.

Er zijn een aantal dingen handig om te weten voordat je begint te lezen. Aangezien ik hier in het boek de vragensteller en vertelstem speel, stel ik me best even aan je voor. Ik ben Ingrid. Je kent me waarschijnlijk niet, en dat is logisch. Ik ben een mens achter de schermen. Ik heb mijn sporen verdiend in de media- en marketingwereld, met een carrière die liep van tv-researcher, (eind)redacteur, journalist, marketeer tot uiteindelijk ondernemer. Ik ben zo iemand die floreert als ze aan de juiste touwtjes kan trekken en mensen kan *opliften*. Ik doe dat liefst in stilte vanuit een hoek, als poppenspeler, als mentor of als fluisteraar. Zet mij in de spotlights en het wordt vanzelf *cringe*.

Oops, I did it again. Voor de derde keer gooide ik recent mijn professionele leven overhoop om mezelf opnieuw uit te vinden. Ik doe dat omdat het juist voelt. Mensen hebben daar meningen over. Ik vind: je bent de regisseur van je eigen leven. We denken graag dat we vastzitten, maar dat is vaak uit angst om een bepaald comfort te verliezen. Daarom voelen we ons zo vrij als we jong zijn. Als je eenmaal je keuzes begint te maken, sluit je deuren. Denk je. Kiezen is verliezen – of daar gaan we toch heel vaak van uit.

Moet je weten wat je wilt in het leven? Moet je doelen hebben? Of mag je ook gewoon dromen hebben? Moeten dromen altijd gerealiseerd worden of is dat je veilige vluchthuis in je hoofd en is dat ook oké? Mag de droom ook gewoon vrijheid zijn? Want dat is die van mij. Op de een of andere manier ben ik iemand die niet verlamd raakt bij het idee van pivoteren. Ik volg consequent mijn *inner self*. Als ik geen zuurstof meer voel, dan neem ik beslissingen.

Dat zie je duidelijk aan mijn pad (ik houd het kort, beloofd). Ik ben een kind van een traumatische vechtscheiding. Mijn focus lag op zo snel mogelijk een diploma halen, een job vinden en geld verdienen zodat ik op mijn eigen benen kon staan en voor mezelf kon zorgen. Ik studeerde journalistiek, had daar duidelijk talent voor, maar koos voor de snelle en veilige optie: een job bij een touroperator aangeboden door mijn stagementor. Ik had een geweldige stage achter de rug als reisjournalist: persreizen naar Córdoba, Santorini en Aruba. Er zijn slechtere manieren om af te studeren. Maar goed, een bureaubedrijf dus: betaald, veilig, stabiel en vooral vacant. Ik had met gemak verder kunnen doorstromen binnen het bedrijf. Ik kwam er overigens mijn huidige levenspartner tegen. Het klassieke verhaal van huis-tuin-boom loerde om de deur.

Gelukkig werd ik op tijd wakker en zette alles op alles om toch die job in de media te krijgen. Ik heb er zwaar voor moeten vechten, maar mocht na veel overtuigingskracht beginnen als researcher bij De Televisiefabriek, het toenmalige huis van Paul Jaspers. Het waren de hoogdagen van reality-tv en na mijn bureaubedrijf bevond ik me plots hele dagen op café en op straat om interessante en filmbare figuren te spotten. Maar het leven van rock-'n-roll gaat ook vervelen en ik beland bij TV Brussel en FMBrussel. Ik krijg er mijn twee mensen-baby's en besef na het zoveelste nieuwsbericht over de splitsing van kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde dat ik innerlijk opnieuw begin te sterven. Ik laat de veilige vierde job liggen en verkas met een tijdelijk contract naar Ketnet, waar fun en plezier op het werk plots een compleet andere invulling krijgen. Geen vast contract meer, minikinderen in huis en een liveshow op een ontegenzeggelijk vroeg uur dat andere ouders met baby's de kans geeft wat extra te slapen. Het is een keuze. Maar evengoed hebben die dagen gevuld

met snotdouches en *Hoera de Hamster* mijn verdere loopbaan en blik op creativiteit definitief veranderd. Tot de interne politiek zijn werk doet en ik vervolgens beland bij de marketingafdeling van televisiezender Eén. Leerrijk, maar te kabbelend voor een onrustige geest als ikzelf. Ik geef me na anderhalf jaar op als vrijwillige vertrekker en start voor mezelf: een lifestylemagazine & community voor rock-'n-rollouders. De onderneming groeit als een paddenstoel door zeven rollercoasterjaren (altijd lachen maar toch ook met de kriebels in de buik, en af en toe stiekem een misselijk gevoel van de middelpuntvliedende kracht). Tot ik midden 2023 opnieuw een andere weg insla. Ik laat het bedrijf over aan mijn vennoot en spring alweer in het diepe. Hier kom je me tegen, hallo.

Voor Tim is dit boek een eerste test in radicale eerlijkheid. Er zullen ongetwijfeld oordelen volgen, er zullen meningen zijn. Dat is spannend, maar evengoed een les in leren loslaten en helemaal oké zijn met wie je bent. We hopen allebei vooral dat het boek mensen zal raken en misschien zelfs iets in beweging zet.

18 APRIL 2024

Leeser.com/blog/ar

Het is 6 p.m., ik sta met mijn gitaar op de rug aan te schuiven tussen enkele twintigers. Straks gaan we ons om beurten blootgeven op het podium. We dromen allemaal van een carrière als singer-songwriter, en vandaag vindt er hier – in een van de cafés in Austin in Texas – een open mic-avond plaats. Iedereen die wil, mag zich opgeven om te komen optreden. Ik ben duidelijk veruit de oudste deelnemer, en besef daarom des te beter dat niemand hier bezig is met mij of mijn muziek. In België is zelfs niemand op de hoogte van wat ik hier doe. Daar gaat iedereen ervan uit dat ik een sabbatical neem, of dat ik gewoon geniet van de nieuwe vrije tijd. Maar ik ben hier dagelijks keihard aan het werk om mijn nieuwe droom waar te maken: songs schrijven en mensen raken met mijn verhalen vanop een podium.

De kandidaten en ik kijken naar elkaar en tasten voorzichtig af: ken ik hier iemand? Wie zou er zin hebben in een babbeltje? Ik voel best wat zenuwen. Straks wordt de lijst bekendgemaakt met de volgorde van de optredens. Niemand wil graag als laatste op dat podium, maar ook niet als eerste.

Althans, je wilt vooral graag óp dat podium, want ik herinner me een open mic-avond waarbij me dat bijna niet gelukt is: ik had namelijk het goede idee om mijn stem alvast wat op te warmen. Omdat ik de performers op het podium niet wilde afleiden, zonderde ik me af in een kamertje. Wat ik niet had gezien, was dat er helaas geen klink aan de binnenkant van de deur zat. Ik had mezelf ingesloten. Geen gsm, niemand in de buurt. Ik heb overwogen om luid te roepen en op de deur te bonken, maar dat vond ik precies toch wat gênant. De line-up ging

dus verder zonder mij. Uiteindelijk ben ik helemaal op het einde van de avond toevallig bevrijd en kon ik toch nog als laatste een optreden geven. Voor de twee overblijvende mensen in de zaal.

Aan deze dingen denk ik dan als ik hier in de rij sta. Ik wil geen kansen missen, want ik heb Sofie en onze tweejarige dochter alweer een avond alleen gelaten voor het diner. Ik mis ze nu al. Maar ik ben ook gebrand om hier te staan. 'Succes is no accident', zei Pelé – de Braziliaanse topvoetballer – altijd. En ik ben akkoord. Het is hard werken, doorzettingsvermogen tonen, leren, studeren, opoffering maar bovenal: liefde voor wat je doet of leert te doen. Allemaal zonder dat je weet of je uiteindelijk zult slagen.

Ik amuseer mij te pletter, maar ik heb ook een doel: met mijn passie voor muziek aan de slag gaan. Hoe ik het aanpak, is geïnspireerd door de bekende basketter wijlen Kobe Bryant. 'Niks is onmogelijk', zei hij. Hij gaf jongeren het advies om dagelijks tijd te investeren in hun passie of hobby. 'Doe het elke dag drie à vier uur gefocust gedurende een jaar, en je zult zien hoeveel vooruitgang je hebt gemaakt.' Vind je geen tijd? Dat is een excuus, vond hij. Je vindt altijd uren, al is het 's ochtends vroeg of 's avonds laat, *just do it*. Ik heb zijn raad met beide handen vastgepakt en pas het nu toe op muziek maken en songwriten. Ik kan maar zo goed worden als ik er tijd in investeer.

**'YOU'LL NEVER
CHANGE YOUR LIFE
UNTIL YOU CHANGE
SOMETHING YOU DO DAILY.
THE SECRET
OF YOUR SUCCESS
IS FOUND
IN YOUR DAILY ROUTINE.'**

JOHN C. MAXWELL